

מרגל זוק
פייטופט

בחמש וחצי הגיעה האשה הספרדייה למקום, ונדהמה לראות את המהומה. היא ראתה את ידידה נישא על אלונקה, הסריתנועה, דם ניגר מפניו ומראשו. מאוחר יותר העיר בירה שדר לקהיר, שבו סיפרה שהגיטרה ובה החוברת על ההוק אבדה.

כשיצא לי מבית החולים, לאחר כחודש, מסרה לו המיטרה את החפצים שנמצאו בבית-הקפה. השוטרים הכתישו מכל וכל את עניין הגיטרה.

כיוון שהבחור סבל משבר בעצמות-הגולגולת גולת ומועזועזע-מות, הוחלט בקהיר להורות לשני סוכנים מנוסים לדאוג שהגיטרה תגיע לארץ הנילוס. ואומנם, כלי-הנגינה שני סוכנים מנוסים שנשלחו לתל-אביב, התקשרו להסתיר את פליאתם כשהוטל עליהם להשיג גיטרה ישנה, ששוויה אינו עולה על מאתיים לירות, "כדי להפסיק דעתו של קצין-מודיעין משוגע למוסיקה" כפי ש-הציגו זאת בפניהם.

אל שווימר הכשיל

אח המודיעין

כשהחל בית-החרושת וצ'ר לייצר את מנועה-סילון ווטור 9.3, החל לספקו לי-חיל-האוויר השווייצרי, סברו הישראלים שיכולו להשיג את תוכנית-המנוע באמצע עות שיחודו של מהנדס-המטוסים אלפרד פראונקנט, שלאחר שיכנוע מועט הצליחו לשכנעו לפעול עם המודיעין הישראלי.

מרגל במיזודה

בדומה למעשה-השטות שביצע מרדכי לוק כשעבר אל הגבול בין ישראל ומצרים בשנת 1961, נכשל באיוולת רבה אף מזאת בשנת 1968. איני יודע אם הוא שהתקשר עם המודיעין הישראלי, או שהי-מודיעין הישראלי הוא שיצר עימו קשר. הכנת דגמים נוספים של מטוסית-תובלה. (המשך בעמוד 54)

לקנטרה, שלח משה את השדר האחרון. הוא היה שוכב על החול לאחר שנטש את כלי-הרכב שלו, בעיקבות תקיפת מטור סים. קולות נפץ רמים עימעמו את דבריו. בשעה 16.37 קיבל קצין-מודיעין מצרי הרי-ראה לבצע משימה כמעט בלתי-אפשרית - לאחר את שיירת-המכוניות שבה נמצא משה. היה עליו להתקשר עם הליווא סעד מאמון, מספק הארמיה השנייה, כדי שזה יורה שלא לפתוח באש על השיירה, אפילו אם אנשיה יתקפו את כוחותיו. שוב ושוב קרא הקשר במינהל-הריגול למשה. דרי-מיה שררה בחדר המלא קצינים וסוכנים.

בשעה 17.30 ירדה אפלה על החזית. יריות וקולות-נפץ הדהדו בכל מקום, כשהם משי-תלבים בנהמות הטנקים, צעקות החיילים ורעש המכוניות. למרות כל אלה הצליח מסוקו של ראש מינהלת הריגול המצרי לנחות בחולות. האנשים, לבושים האז-רחית, שירדו במהירות מן המסוק, נעזרו בפנס בחפשים בין הגויות. בתוך חפירה מלאה רסיסים וחול נחלקו בגווייתו של משה, שהיה שוכב על צידו. שישה חיילים ירדו ממנו, נושאים עימם ארון עץ ודגל. כאן בא אל סימו ספורו של רב"ט משה זכי ראפע.

ריקוד לצילי גיטרה

ב-2 במאי 1969 הגיע לי טאו, סוכן מצרי, בן לאב סיני מוסלמי, לנמל-התעופה היתרו בלונדון, ופנה ללפק חברת אל-על. האשה הספרדייה, שפגש ימים אחדים לאחר מכן ליד בית ברוזצקי בת"א, החלה להסיר לאיטה את בגדיה. לי נדהם לגלות שיהוד עם המעיל והאפודיה, הסירה גם את הולצתה ואף שיחררה את מחוכה. היא נאנקה ב-הקלה בעוד שטף דמו של הבחור, בן ה-26, מואץ. כשהבחינה בסומק העו הפורת בלתינו חייכה בעורמה. מתוך המחוך שלפה את האוצר - החוברת על טילי ההוק.

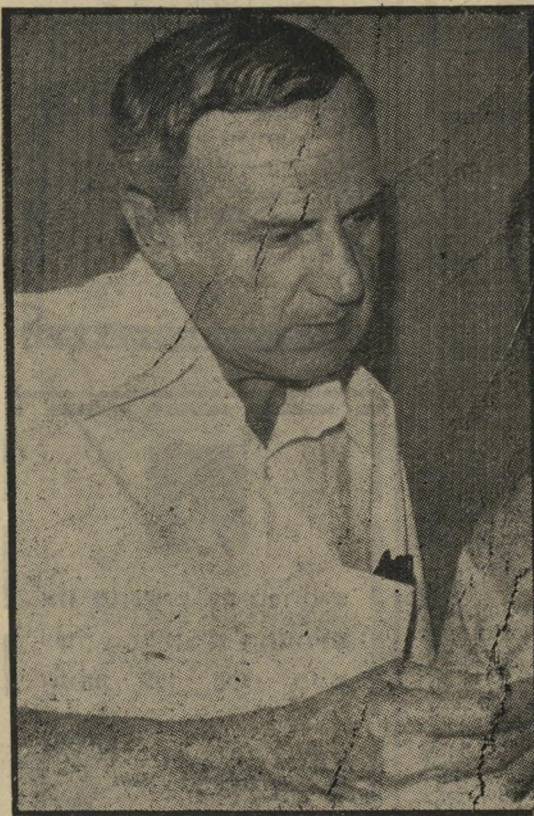
עתה שקעו השניים בהסתרת האוצר בי מקום מחבואו החדש - הגיטרה, שאותה נשא לי בקביעות. הם הסירו לוח מגב כלי-הנגינה, הכניסו את החוברת, השיבו את הלוח למקומו והדביקו אותו.

בחמש אחרי-הצהריים, ב-18 במאי, נכר נס לי לבית-הקפה שנקבע לפגישתם האחרונה לפני חזרתו למצרים. לאחר שהתיי-שב ליד שולחן הצופה אל הרחוב, הזמין בקבוק-לימונדה. את הגיטרה היקרה הניח לידו. משפחה מרוקאית נכנסה והתיישבה בשולחן לידו. בשולחן שכן ישיבה חבורה של עולים חדשים מרוסיה, שלגמו כמיות אדירות של וודקה ושוחחו בקולי קולות. הרעש הפריע למרוקאים. כהרף-עין פרצה תגרה של ממש. בסערת ההכתשות שלף אחד המרוקאים סכין ודקר את אחד הרוי-סים, ניגב את הסכין במכנסו ויצא לרחוב. לי ביקש להתערב. מישהו הלם בראשו בחפץ כבד, ולי טאו איבד את הכרתו.

אולם שושנה קלתי-הדעת היתה זקוקה למאהב יותר מלפקיד. היא היתה ילידת אוקראינה, וכדרך הרוסים החליטה לקצר את הדרך, והומינה את משה להתגורר בביתה. והנה הופיעה בחיי משה אשה נוספת, גם היא קלתי-דעת וחמת-מוג, אך צעירה מחברתה ויפה ממנה. היתה זאת סונטה, חברת כנסת, רעייתו של דוקטור לינגטל. דוקטור לינגטל, אדם רוה שחי על רשימה ארוכה של תרופות וגלולות-מרץ, גילה את הקשר בין אשתו למשה. בעיק-בות המהומה שעוררה שושנה הפגועה. הוא דרש מרעייתו לעזוב את תל-אביב ולחזור לקיבוצים. אולם סונטה, חברת ועדת-החינוך של הכנסת, היתה עקשנית ובעלת ביטחון-עצמי מופרז. היא סירבה, והודיעה שהיא אפילו מוכנה לוותר על חברותה בכנסת. יום אחד נקרא משה להתגייס לצה"ל. הוא ביקש מאהובתו בעלת-ההשפעה להת-קשר עם חבריה בצבא, ולדאוג לכך שלא יוצב בקירבת הגבול. סונטה התקשרה עם ידיד שלה בשם אל, אדם בעל מהלכים וקשרים בצה"ל (גם לבנו סידר שישירת ליד הבית). כך קיבל משה גיב נוח ולא-מסוכן, כפקיד בצנזורה הצבאית. בתום שירות-החובה החליט משה לחתום קבע. סביב אותו זמן התקשרה מנהלת הריגול שבקיהר עם המרגל שלה, שהתחיל להתקדם בשורות צה"ל.

מייד לאחר יצירת הקשר בין משה לי-מפקדיו שלחו לו אלה הוראה מורה - לעורר את חמתה של אהובתו, חברת הכנסת. משה, שדע שקשה לעצבן את סונטה, החליט לעורר את קינאתה. לילה אחד שבה אל ירדתה בתל-אביב, מצפה לליל-אהבים סוער, ומצאה את אהובה בי-מצב עדין עם בחורה בעלת אהוריים בול-טים, שעבדה כיועצת-יופי בפרפורמריה וכ-דיוגוג. בראותה את משה העירו, שעריו פרוע ועיקבות השפתון על פניו, התנפלה עליו סונטה כחיה רעה.

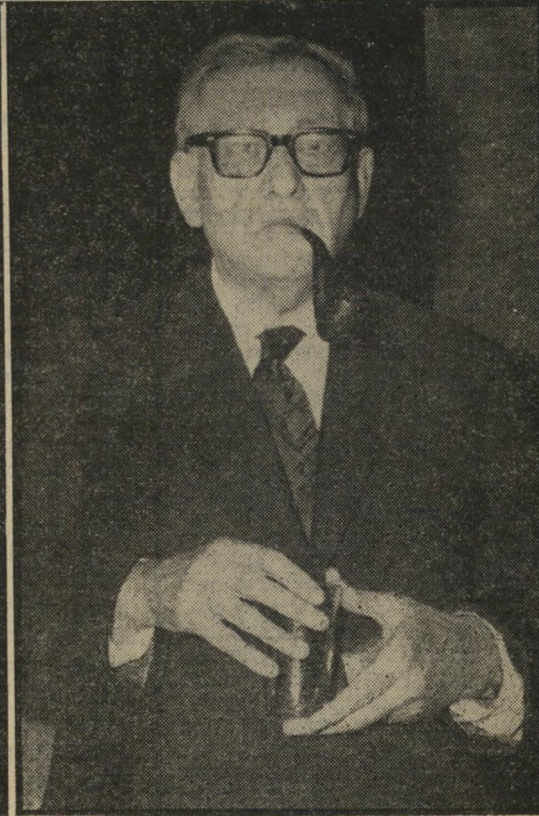
בנקמותה התלוננה לפני ידידה, אל, על התנהגותו הנלווה של הבחור כפוייה-טובה. היא דרשה להעבירו ללא שהיות ממרכז הארץ לחזית. משה נשלח לנהל את סניף-הדואר בכטיסה-המבצעים הישראלי באום-מרג'ם. משם שיגר מידע על חזית התע-לה, על קו בר-לב, יחידות, בסיסים ומפ-קדות, שמות קצינים, מחסני-נשק ונקודות-ריכוז של שיריון וארטילריה. ב-13.55, ביום ה-6 באוקטובר 1973, קיבל משה הוראה באמצעות מכשיר-הקשר המתוחכם שהיה ברשותו, להתמקם בצריף המירפאה במוצב אום-מרג'ם. מיבנה זה ניצב על גיבעה, במרחק 200 מטרים מחדר-המבצ-עים, שהיה בין יעדיה של התקפת-האוויר המצרית ברגיעה הראשונים של המלחמה. בשעה 14.30 שיגר משה הודעה חטופה על חוצאות ההפצצה בחדר-המבצעים. בי-מיקר נוסף מסר, שהוא ושאר אנשי-הקשר נצטוו לנוע לעבר עמדות החזית. מנקודה הנמצאת 15 קילומטרים דרומית

מנכ"ל אל שווימר
הכשלה

שר-ביטחון-לשעבר דיין
התרברבות

שופט אגרנט
הקדשה